

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/186/2025
Identifikačné číslo spisu:	1120216632
Dátum vydania rozhodnutia:	28.01.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1120216632.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Z.. J.. Š. Č.F., narodeného XX. D. XXXX, W., X.Z. X, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-3C/59/2020-107, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. novembra 2025, sp. zn. 6Co/56/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV, ďalej len „súd prvej inštancie“ uznesením č. k. 3C/59/2020-107 zo 14. apríla 2023 návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia odmietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 33 eur za návrh na nariadenie do 10 dní od doručenia tohto uznesenia. Po právnej stránke aplikoval § 324 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. a), d), § 326 ods. 1, § 326 ods. 2, § 327, § 328 ods. 1 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a uviedol právnu teóriu účelu neodkladného opatrenia. Vecne argumentoval tým, že súdu prvej inštancie bol doručený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Po jeho preskúmaní uzavrel, že uvedený návrh neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, je nezrozumiteľný, pričom ide o také vady, ktoré bránia v konaní vo veci. Konštatoval, že žalobca v rozpore s § 326 ods. 1, ods. 2 CSP k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nepripojil rozsudky krajského súdu sp. zn. 5S/65/2019 zo dňa 21.09.2021, sp. zn. 1S/5/2015 zo dňa 08.10.2015, na ktoré sa odvolával a ktoré z celkového kontextu podania, mali svedčať o nezákonnom konaní Ministerstva spravodlivosti SR (ďalej len „MS SR“) v súvislosti s uložením disciplinárnych opatrení voči žalobcovi. Následne poukázal na skutočnosť, že žalobca dokonca nepredložil ani samotné správnu žalobou napadnuté rozhodnutia ministra spravodlivosti sp. zn. 34 120/2014/15/RK zo dňa 05.11.2014 a pod sp. zn. 28 386/2015/15/RK zo dňa 26.10.2015, pričom tieto rozhodnutia neboli pripojené ani k samotnej žalobe vo veci samej. Žalobcom predložené skeny (fotografie) vybraných častí rozsudku, sú pre rozhodovanie súdu prvej inštancie absolútne nepostačujúce, nakoľko z nich nie je možné zistiť, či skutočne ide o príslušnú časť daného rozhodnutia, príp. či proti nemu bola podaná kasačná sťažnosť a pod. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia neobsahoval skutočnosti, z ktorých by vyplynula potreba bezodkladnej úpravy pomerov strán

sporu, žalobca neuviedol okolnosti, ktorými by osvedčil nalievavú potrebu pre plnenie žalovanou, žalobca netvrdil a ani neosvedčil skutočnosť, že by bol v dôsledku údajne nezákonného postupu MS SR existenčne ohrozený. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že odôvodnenie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ako aj jeho petít, sú nezrozumiteľné, keďže z návrhu nevyplynulo, na základe čoho žalobca žiada vyplatiť ušlú pracovnú odmenu, a ani netvrdil, že by nejaký pracovný pomer podľa § 42 a nasl. zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 311/2001 Z. z.“) uzavrel, kedy a pod.. Žalobca sa domáha zaplata sumy 21.216,- eur a ďalších 1.248,- eur od 22.03.2023 za každý mesiac až do vrátenia znaleckých insígnií a zápisu žalobcu do zoznamu znalcov, hoci v odôvodnení uviedol podstatne vyššiu škodu, ktorá mu mala byť konaním MS SR spôsobená (333.479,73,- eur). Súd prvej inštancie poukázal aj na ďalšie časti odôvodnenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré označil ako nezrozumiteľné, bez vecného súvisu k samotnému návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a preto návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 327 CSP ako neúplný a zmätočný odmietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 27. novembra 2025 sp. zn. 6Co/56/2023 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd po právnej stránke poukázal na § 324 ods. 1, § 324 ods. 3, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2, § 329 ods. 1 vety prvej, § 329 ods. 2 CSP a následne vychádzal z názoru, že zmyslom nariadenia neodkladného opatrenia je dočasná úprava pomerov strán sporu (nie s konečnou platnosťou), pričom musí byť poskytnutá ochrana tomu, kto o nariadenie neodkladného opatrenia žiada, ako aj tomu, voči ktorému neodkladné opatrenie smeruje. Vyžaduje sa, aby navrhovateľ osvedčil súdu základné skutočnosti, teda nárok a aby osvedčil aj pravdepodobnosť možného ohrozenia výkonu rozhodnutia. Súd tieto okolnosti v rámci konania o nariadení neodkladného opatrenia je povinný zvážiť, pričom však pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení nie je povinný vykonávať dokazovanie ani výsluchom účastníkov. Musí vychádzať zo skutočností, preukázaných alebo osvedčených stranou sporu. Opísaním rozhodujúcich skutočností musí navrhovateľ neodkladného opatrenia osvedčiť rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje dôvodnosť a neodkladnosť návrhu, a vecnou argumentáciou presvedčiť súd o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia účelu ochrany, ktorý je pre inštitút neodkladného opatrenia principiálny. Miera osvedčenia potreby ochrany sa riadi nalievavosťou jej riešenia čo najrýchlejšie a najefektívnejšie vykonať okamžitý zásah súdu pre riešenie danej situácie. Pre nariadenie neodkladného opatrenia je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Vecne argumentoval odvolací súd tým, že po preskúmaní návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v spojení s návrhom vo veci samej, sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepredložil relevantné listiny, z ktorých by mohol súd prvej inštancie žalobcove tvrdenia relevantne osvedčiť a tým následne ani potrebu navrhovanej dočasnej úpravy pomerov medzi stranami. Odvolací súd sa stotožnil s nosnými dôvodmi preskúmaného rozhodnutia, ktoré je dostatočne jasné, logicky zrozumiteľné a presvedčivé, čím spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v § 220 ods. 2 CSP.

2.1. Odvolací súd dodal, že žalobca ako sám tvrdí, má byť dotknutý vyššie špecifikovanými rozhodnutiami Ministerstva spravodlivosti SR, avšak k žalobe vo veci samej a ani k návrhu o nariadenie neodkladného opatrenia žiadne z uvedených rozhodnutí nedoložil v takej forme, aby súd prvej inštancie mohol osvedčiť ich obsah. Ako odvolací súd už uviedol v odseku 25. svojho rozhodnutia, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia súd nevykonáva dokazovanie, ale vychádza z dôkazných prostriedkov predloženými stranou sporu, čo dimenzuje účel inštitútu neodkladného opatrenia a to je rýchlosť a efektívnosť. Strana sporu musí hodnoverne osvedčiť potrebu navrhovaného neodkladného opatrenia, nepostačuje iba jej subjektívne presvedčenie o tejto potrebe. Vždy je potrebné vychádzať z nalievavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá podáva návrh na neodkladné opatrenie, môže dôvodne obávať nenapraviteľnej alebo len ťažko napraviteľnej ujmy na jej strane (Najvyšší súd SR sp. zn. 6 CdoPr 2/2023). Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý odmietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko návrh neobsahuje predpísané náležitosti (opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán sporu; vôbec nie je opísaná hrozba alebo obava, že exekúcia bude ohrozená) v dôsledku čoho súd prvej inštancie nemohol posúdiť

aká hrozba žalobcovi hrozí pre prípad, ak by neodkladné opatrenie nevydal. Návrh na nariadenie neodkladného opatrenia označil za nezrozumiteľný. Žalobca žiadal zaviazat' žalovanú k náhrade škody/majetkovej ujmy (za obdobie od 03.11.2015 do 30.04.2020 vo výške 44.688,24,- eur, t. j. 827,56,- eur/mesiac) a nemajetkovú ujmu vo výške 45.000,- eur titulom nezákonného rozhodnutia MS SR sp. zn. 28386/2015/15/RK zo dňa 26.10.2015; pričom v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca žiadal uložiť žalovanej vyplatiť žalobcovi ušlú pracovnú odmenu od 22.10.2021 vo výške 21.216,- eur, a od 22.03.2023 opakujúce mesačné platby vo výške 1.248,- eur až do vrátenia znaleckých insignií a zápisu žalobcu do zoznamu znalcov ktorú odôvodňuje rozhodnutím MS SR sp. zn. 34 120/2014/15/RK zo dňa 05.11.2014 ako aj rozhodnutím sp. zn. 28386/2015/15/RK zo dňa 26.10.2015. V danej súvislosti odvolací súd zdôraznil, že pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení súd neskúma okolnosti, ktoré sú dôležité pre konanie vo veci samej a svojim rozhodnutím nemôže prejudikovať rozhodnutie vo veci samej, ale ide len o skúmanie splnenia podmienok potreby bezodkladnosti vydania rozhodnutia. Správne súd prvej inštancie tiež konštatoval, že z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nevyplynulo, na základe čoho žalobca žiada vyplatiť ušlú pracovnú odmenu, a ani netvrdil, že by nejaký pracovný pomer podľa § 42 a nasl. zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce mal uzavretý.

2.3. Následne odvolací súd pre úplnosť uviedol, že hoci návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vykazuje zrejmé vady, pre budúce úkony žalobcu je potrebné uviesť, že pri neodkladnom opatrení vždy je potrebné vychádzať z naliehavosti a nutnej potreby bezodkladnej úpravy, ktorá je osvedčená iba vtedy, ak sa preukáže existencia takých konkrétnych úkonov strany sporu, voči ktorej návrh na nariadenie neodkladného opatrenia smeruje, v dôsledku ktorých sa strana, ktorá podáva návrh o neodkladné opatrenie, môže dôvodne obávať nenapraviteľnej alebo len ťažko napravitel'nej ujmy na jej strane (Najvyšší súd SR sp. zn. 6 CdoPr 2/2023). Tiež je potrebné poukázať na ust. § 329 ods. 2 CSP, podľa ktorého, pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie a takýto stav je relevantný aj pre odvolací súd. Rovnako nie je na mieste ani akási preventívna úloha neodkladného opatrenia, pretože účelom a cieľom neodkladného opatrenia nie je preventívna ochrana práv strán sporu. Takisto treba uviesť, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, nemusí pri zisťovaní rozhodujúcich skutočností dbať na všetky formality, ako tomu je pri riadnom procesnom dokazovaní vo veci samej, ale postačuje, že uvedie esenciálne hmotnoprávne a skutkové zistenia ktoré vzal do úvahy pri svojom rozhodovaní, resp. ako uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, že návrh o nariadenie neodkladného opatrenia ako neúplný a zmätočný odmietol.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej len „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Navrhoval, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil; aby uložil Ministerstvu spravodlivosti SR uhradiť časť ušlej odmeny od 15.08.2014 doteraz vo výške 21 216 eur na pokrytie nutných opráv na rodinnom dome a jeho modernizácii ako aj zabezpečenie odevu a obutia a zlepšenie diétnej stravy. Súčasne žiadal uložiť žalovanému povinnosť uhradiť trovy dovolacieho konania.

3.1. Žalobca v dovolaní namietal nezákonné zloženie odvolacieho senátu, keďže predsedníčka senátu H. K. U. rozhodovala ako členka senátu v konaní sp. zn. 5S/1/2016, kedy na odvolacom súde sa rozhodovalo o vyčiarknutí dovolateľa zo zoznamu znalcov. Následne v dovolaní, ktoré je nekonzistentné a nezrozumiteľné poukázal na svoju znaleckú činnosť. V texte dovolania taktiež popisuje nespokojnosť s postupom žalovanej v súvislosti s jeho znaleckou činnosťou. Dovolateľ tiež spochybňuje legitimitu spoločnosti GALAFRUIT & Co s.r.o. a konanie jej konateľov.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie, prečo bol namieste taký postup (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

6. Žalobca výslovne vyvodzoval podanie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Z obsahu dovolania však vyplýva, že dovolateľ v podstate namieta nezákonne obsadený senát, čomu však zodpovedá dovolací dôvod § 420 písm. e) CSP.

7. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 CSP dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným a spoločným znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 CSP, dovolací súd prednostne skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti v dovolaní tvrdenej procesnej vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. a) až f) CSP pristúpi len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Z uvedeného je zrejmé, že ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k namietanej procesnej vade došlo alebo nie.

9. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení, ale napr. i rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/76/2016 a odbornú právnickú literatúru - Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458). Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba, resp. návrh na začatie konania podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo aj v prípade, že súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec prejednal.

10. Je nesporné, že inštitút neodkladného opatrenia upravuje CSP v § 324 a nasl. ako tzv. osobitný procesný postup, ktorému zodpovedá zjednodušený a zrýchlený postup pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie a súčasťou takejto špecifickej úpravy je jej založenie, okrem iného, i na momente prekvapenia tým, že tomu, voči komu návrh na neodkladné opatrenie smeruje, sa návrh a ďalšie podania doručujú až s rozhodnutím vyhovujúcim návrhu.

11. Najvyšší súd tiež pripomína, že cieľom inštitútu neodkladného opatrenia je poskytnúť rýchlu ochranu porušeným alebo ohrozeným právam subjektu, ktorý podal návrh na jeho nariadenie, prípadne eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať. Za týmto účelom zákonodarca zakotvil zjednodušený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhoduje v lehote 30 dní (v osobitne upravených prípadoch aj

skôr, dokonca i do 24 hodín ako to bolo v danej veci - pozn.), bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Táto krátka zákonná lehota neumožňuje, aby súd vykonal riadne dokazovanie a nariaďoval pojednávanie. Inak postupuje iba vo výnimočných a odôvodnených prípadoch. Riadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli v súvislosti s podaným návrhom osvedčené (k tomu sa obdobne vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 04. augusta 2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020).

12. Dovolací súd akcentuje, že v predmetnom spore sa žalobca vo veci samej domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. titulom nezákonného rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR sp. zn. 28386/2015/RK zo dňa 26.10.2015, ktorým bol žalobca vyškrtnutý zo zoznamu znalcov. Náhradu škody - majetkovú ujmu žalobca v žalobnom návrhu špecifikoval vo výške 44.688,24 eura s príslušenstvom a nemajetkovú ujmu špecifikoval vo výške 45.000 eur. Žalobca taktiež podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia (na č. l. 97-102 spisu), pričom nárok uplatnený v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odvodzoval z rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti SR sp. zn. 34 120/2014/15/RK z 05.11.2014 ako aj sp. zn. 28386/2015/RK z 26.10.2015. Uvedený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia obsahoval len čiastkové výťahy niektorých rozhodnutí, resp. administratívnych listín, na ktoré sa v texte svojho podania odvolával, ktoré sú však prevažne nečitateľné, a to aj v kontexte s prvým rozhodnutím správneho orgánu o vyčiarknutí zo zoznamu znalcov. Z odôvodnenia uznesenia súdu prvej inštancie o odmietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, že súd prvej inštancie považoval daný návrh čo do petitu, ako aj odôvodnenia za nezrozumiteľný, pretože z neho nevyplývalo, na základe čoho žalobca žiadal vyplatiť ušlú pracovnú odmenu, ak ani netvrdil, že by nejaký pracovný pomer podľa § 42 a nasl. Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov uzavrel, resp. s kým sa tak malo stať a podobne. Súd prvej inštancie nemohol o návrhu rozhodnúť aj z dôvodu, že žalobca nepredložil listiny preukazujúce jeho tvrdenia v takej forme, z ktorej nevyplývala možnosť verifikovania jeho tvrdení. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v posudzovanej veci nekonzumuje vec samu (naviac bolo podané počas konania o žalobe vo veci samej - t. j. išlo o návrh na nariadenie neodkladného opatrenia podaného v konaní začatom na podklade žaloby vo veci samej). Inými slovami, neodkladné opatrenie má v danom prípade nastoliť určitý stav len dočasne, nenahrádza definitívnu ochranu poskytovanú rozhodnutím súdu vo veci samej. Dovolanie preto v zmysle § 420 CSP prípustné nie je.

13. Preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním žalobcu nekonzumuje vec samu, keďže bude dotknuté konaním a rozhodnutím vo veci samej, a teda sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, tak ako to prezumuje ustanovenie § 420 CSP, prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f) CSP nemožno vyvodzovať. Túto nemožno vyvodiť ani z ust. § 421 CSP, nakoľko tomu bráni ust. § 421 ods. 2 CSP podľa ktorého dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP [teda i o odvolaní proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej (písm. b) ust. § 357), a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia (písm. d) ust. § 357)].

12. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

13. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou podaného dovolania.

14. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.